

Arrest

nr. 212 128 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat J. HARDY, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 oktober 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 13 oktober 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een islamitische (noch soenniet, noch sjiiet) Irakees te zijn van Koerdische origine en afkomstig te zijn uit Semel, Dohuk (Noord-Irak). U behoort tot de Kochar-stam. In 2005 studeerde u af als leraar Engels aan de hogeschool van Dohuk. U gaf zeven jaar les in het yezidi-dorpje Khanqi in de provincie Ninewa waarna u werd overgeplaatst naar de school Khafid in Semel.

In 2008 werd uw grootmoeder langs vaderszijde in Mosul gevraagd of ze yezidi was, waarop ze stelde moslim te zijn. Drie dagen later werd zij vermoord. U vermoedt dat zij werd gedood omdat u les gaf aan yezidi-kinderen en er daarom verondersteld werd dat uw familie, uw grootmoeder inclusief, ook yezidi was. In 2010 en 2013 werkte u tijdelijk voor de organisatie Sun Netwerk als toezichthouder voor de verkiezingen van respectievelijk de Iraakse en Koerdische parlementsverkiezingen. Uw taak bestond erin te rapporteren over eventuele fraude. In 2013 kreeg u een dreigtelefoontje van een onbekende waarin werd geëist dat u de fraude die u zou opmerken niet zou melden. U stemde in aan de telefoon maar rapporteerde de fraude alsnog. U kreeg hierdoor geen verdere problemen.

In 2014 leidde u voor de organisatie Peace Organisation Netwerk een team van toezichthouders. Ook dit verliep zonder incidenten. In 2014 werd u onderweg van school naar huis opgepakt door een lid van de politieke partij "el Parti" (PDK). Het partijlid - een kennis van u - verweet u nog steeds geen lid te zijn van de partij ondanks het feit dat u dankzij hen de ambtenarenfunctie van leraar kon uitoefenen. U werd geslagen en 7 uur lang opgesloten in het toilet van het lokaal kantoor van de partij. Vervolgens werd u vrijgelaten.

In oktober 2015 startte S.(...) M.(...) S.(...) als lerares wiskunde op uw school. U was op slag verliefd en waarschuwde uw collega's zelfs al op dag twee dat ze voor u was. Gedurende de daaropvolgende twee maanden flirtten jullie en konden jullie 2 à 4 keer per week alleen zijn op school. Jullie spraken af in de lerarenkamer wanneer de andere leraren les hadden of in het schoonmaaklokaal. Op die momenten praatten jullie over seks en raakten jullie elkaar aan.

In de laatste week van 2015 werden er, met het oog op de examens, nog enkele inhaallessen gegeven op school. Op 29 december 2015 was u de enige leraar die nog een les diende te geven. Toen u na de les naar de lerarenkamer ging, bleek S.(...) u daar op te wachten. Ze ontblootte haar borsten waardoor u zich niet kon bedwingen en jullie seks hadden. Na het seksuele contact vroeg u S.(...) samen te vluchten. Echter, zij was van mening dat dat de situatie enkel zou verergeren. U vluchtte diezelfde dag nog naar het huis van uw oom in de stad Dohuk. Uw familie besloot op 10 februari 2016 het ouderlijke huis ook te verlaten en dook onder bij de nicht van uw moeder in de stad Dohuk. Uit voorzorg namen uw broers R.(...) en H.(...) bovendien verlof zonder wedde. Op 15 mei 2016 ontving u plots een telefoontje van onbekenden die vroegen of u de leraar Hu.(...) was. Toen u dit bevestigde, wilden zij met u afspreken. U weigerde, waarna zij zeiden dat u hun dochter zwanger had gemaakt en u gedood zou worden. Zij dreigden er bovendien mee een aanklacht te zullen indienen wegens het aanranden van een lerares (CGVS p. 14). Diezelfde dag besloot u het land te verlaten. U reisde van Dohuk naar Akri en kon daar op 17 mei 2016 de grens met Turkije oversteken.

U reisde naar Hongarije waar u drie dagen opgesloten werd. Na uw vrijlating reisde u naar Duitsland waar u op 19 juni 2016 een asielaanvraag indiende. Echter, gezien u uw vingerafdrukken had achtergelaten in Hongarije zou u op grond van de Dublin-procedure naar Hongarije teruggestuurd worden. U vluchtte daarom naar Nederland waar u op 29 augustus 2016 een asielaanvraag indiende. Op 1 september 2017 werd uw aanvraag ongegrond verklaard. Volgens uw verklaringen ging u niet in beroep tegen deze beslissing uit vrees voor repatriëring en vluchtte u naar Italië. U liet uw identiteitsdocumenten achter bij de Nederlandse autoriteiten. Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u in Nederland wel degelijk in beroep ging, hetgeen op 29 september 2017 ongegrond werd verklaard. U ging vervolgens nog in hoger beroep, hetgeen op 27 oktober 2017 eveneens ongegrond werd verklaard. Vervolgens diende u op 22 september een asielaanvraag in in Italië. Echter, toen bleek dat u niet onmiddellijk een opvangplaats toegewezen kreeg en u vier maanden lang buiten diende te slapen, reisde u naar België. U kwam aan in België op 3 oktober 2017 en diende op 13 oktober 2017 een asielaanvraag in.

Na uw vertrek uit Irak kwam de familie van S.(...) u zoeken in het ouderlijke huis. Toen het huis leeg bleek te staan, vroegen ze de burens waar jullie waren. In de loop van 2017 kwam de civiele politie langs bij uw neef, S.(...). U zou als ambtenaar van de staat gezocht worden wegens aanranding. In 2017 belde u naar een vroegere collega D.(...). Hij wist u te vertellen dat S.(...) in mei 2016 werd vermoord. Tot slot haalde u aan psychische problemen te hebben na alles wat u heeft meegemaakt. U bent depressief, moet veel slapen en wordt snel kwaad.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een originele voedselrantsoenkaart voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Dit omwille van volgende redenen. Ten eerste is het erg bevreemdend dat uw verklaringen op het CGVS in ernstige mate verschillen van uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag te Nederland. U legde op het CGVS uit dat u in Nederland niets over uw werkelijke problemen met het meisje had verteld omdat uw Nederlandse advocaat enkele dagen voor het interview had gewaarschuwd dat u hoogstwaarschijnlijk geweigerd zou worden omdat Noord-Irak als veilig gebied wordt beschouwd. Bovendien vermoedde u dat de tolk op het interview uit Dohuk afkomstig was en durfde u daarom niets te vertellen. U was voorts heel duizelig omwille van uw rugmedicatie waardoor u helemaal geen zin had in het interview (CGVS, p. 7-8). U had in Nederland dan ook enkel verklaard dat u door onbekenden werd bedreigd en daarom het land was ontvlucht (CGVS, p. 8). Deze argumenten konden het CGVS echter niet overtuigen. Immers, zo bleek op geen enkel moment uit de hoorverslagen in het kader van de Nederlandse asielprocedure dat u geen zin had of omwille van gezondheidsredenen niet capabel was om te antwoorden op de gestelde vragen. U antwoordde in het 'nader gehoor' daarentegen uitgebreid op elke vraag. Uw vrees voor de tolk die u in het kader van uw asielprocedure in Nederland bijstond wordt teniet gedaan door het volgende. Zo toonde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS enige schroom om bepaalde Noord-Iraakse instanties zoals de PDK (CGVS vragenlijst, vraag 1 en CGVS, p. 11) en de civiele politie (CGVS, p. 24) bij naam te noemen. U durfde dit slechts te doen nadat u werd verzekerd dat niets zou worden doorgegeven aan de autoriteiten van uw land van herkomst. In Nederland heeft u echter wel over uw arrestatie door de PDK verteld (zie Immigratie- en Naturalisatiedienst – IND -, nader gehoor, d.d. 28/08/2017, p. 12). In geval u werkelijk vreesde dat de tolk die u in Nederland bijstond uit Dohuk afkomstig, en dus partijdig, was, is het niet aannemelijk dat u enerzijds niets zou durven vertellen over uw verboden liefde - de werkelijke reden van uw vlucht - maar anderzijds wel de PDK zou durven zwartmaken - iets wat u in België aanvankelijk niet durfde te doen. Dat uw advocaat u tot slot zou gezegd hebben dat u weinig kans maakte op een statuut omdat Noord-Irak als veilig wordt beschouwd, kan evenmin gelden als een overtuigende reden voor het verzwijgen van uw asielmotief. Immers, ook al zou Noord-Irak als veilig worden beschouwd, het vluchtelingenstatuut wordt nog steeds verleend omwille van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Uw persoonlijk asielrelaas weegt aldus zwaarder door bij de beslissing of u al dan niet een verblijfsstatuut wordt toegekend. Dat u desondanks besloot de werkelijke toedracht van de feiten te verzwijgen is in dit kader allesbehalve aannemelijk. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat uw advocaat u bewust ontmoedigd zou hebben om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Ondanks uw bewering dat u niet in beroep ging tegen de beslissing van de Nederlandse asielinstanties (CGVS, p. 9), blijkt uit uw administratief dossier immers dat uw advocaat niet enkel in beroep maar zelfs in hoger beroep ging en dus wel degelijk tijd en moeite in uw zaak investeerde.

Dient daarenboven te worden bemerkt dat u in Nederland niet enkel de reden van uw bedreiging, namelijk het zwanger maken van S.(...), verzweg, maar dat u een volledig ander verhaal opgaf. Zo verklaarde u bij de IND op 29 december 2015 een telefonische bedreiging te hebben ontvangen van onbekenden. Uw moeder vermoedde dat de bedreigingen werden geuit door diegenen die uw grootmoeder in 2008 hadden vermoord. U durfde sindsdien niet meer op straat te komen en ging tussen 30 december en 10 februari nog amper 4 à 5 keer naar school. Jullie bleven in Semel tot jullie op 10 februari 2016 een huurhuis vonden in Dohuk. U bleef in Irak tot de verkoop van jullie huis in Semel rond was en jullie het geld rond 15 mei 2016 ontvingen. U verliet Irak op 17 mei 2016. Na uw vertrek keerde uw familie terug naar Semel omwille van de hoge huurprijs in Dohuk (zie IND, nader gehoor, p. 5). Ook al zou u uw relatie met en het zwanger maken van S.(...) niet hebben durven vertellen, ook heel wat andere elementen binnen uw verklaringen komen niet overeen. Zo ontvluchtte u volgens uw verklaringen op het CGVS Semel op 29 december 2015, ging u sindsdien niet meer naar de school en woonde u vanaf die dag in Dohuk bij uw oom (CGVS, p. 14). Volgens uw verklaringen op de IND werd u bedreigd op 29 december 2015, ging u nadien wel nog af en toe naar de school en ging u pas op 10 februari in een huurhuis in Dohuk wonen (nader gehoor, p. 4-5). Terwijl u volgens uw verklaringen op het CGVS pas op 15 mei 2016 telefonisch werd bedreigd en daarom dan pas het land verliet (CGVS, p. 14), werd u volgens uw verklaringen op het IND reeds op 29 december 2015 bedreigd en wachtte u op het geld van de verkoop van het huis alvorens te vertrekken, hetgeen rond 15 mei 2016 in orde kwam (nader gehoor, p. 4-5). Op het CGVS verklaarde u voorts dat uw familie nog steeds in Dohuk woont (CGVS, p. 12), terwijl u bij de IND stelde dat zij terugkeerden naar

Semel omdat de huurprijzen in Dohuk te duur bleken (nader gehoor, p. 4-5). Uiteraard kunnen deze tegenstrijdigheden geenszins verklaard worden door het feit dat u niet durfde te vermelden dat u een meisje zwanger had gemaakt. De grote incoherenties doen derhalve ernstig afbreuk aan uw algemene oprechtheid alsook aan de geloofwaardigheid van uw meest recente verklaringen.

Ten tweede kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij uw zogenaamde relatie met S.(...). Zo verklaarde u op de DVZ noch aanvankelijk op het CGVS dat u voorafgaand aan het seksueel contact eigenlijk een relatie had met S.(...). U liet daarentegen uitschijnen dat S.(...) uit het niets haar borsten ontblootte zonder dat u daarvoor enige 'schuld' trof (CGVS, p. 7, 14, 15 en 17). Na verloop van tijd bleek op het CGVS echter dat u reeds vanaf het eerste moment dat u S.(...) zag verliefd was op haar en haar zelfs ten opzichte van uw collega's had opgeëist. Jullie zouden dagelijks met elkaar gepraat hebben, 2 tot 4 keer per week alleen met elkaar geweest zijn, elkaar in het geheim aangeraakt hebben, het quasi altijd over seks gehad hebben (CGVS, p. 18) en zelfs enkele keren gekust hebben (CGVS, p. 16). Blijkt uiteindelijk dat jullie al een tweetal maanden een relatie hadden op het moment dat jullie seksuele betrekking hadden op 29/12/2015 in de lerarenkamer (zie CGVS p. 17). Dat u niet meteen aangaf dat jullie in feite een relatie hadden en ook over jullie contacten afwijkende verklaringen aflegde – zo stelde u aanvankelijk dat u en S.(...) in de twee maanden dat u haar kende af en toe met elkaar praatten en dat u één keer per ongeluk haar borst aanraakte toen u een kast opende (zie CGVS p. 14 en 15) om later toe te geven dat jullie een relatie hadden, veelvuldig met elkaar praatten en ook geregeld fysiek contact hadden (zie supra) – is toch merkwaardig en doet ernstige vragen rijzen bij uw waarachtigheid.

De geloofwaardigheid van uw relatie met S.(...) wordt voorts bijkomend onderuit gehaald door volgende vaststellingen. U wist immers amper iets over uw geliefde te vertellen. Zo weet u niet hoe haar moeder heet, u heeft twee van haar broers aan de schoolpoorten zien staan maar weet evenmin hoe zij heten. Voorts weet u niet of zij verder nog broers of zussen heeft. Ook haar exacte adres kent u niet. Voor iemand die zó verliefd is en de mogelijkheid had dagelijks met zijn geliefde te praten, waarvan 2 à 4 keer per week intiem, bleek u aldus bitter weinig te weten over S.(...). Gepeild waarover jullie dan wél praatten, verklaarde u: 'Ik heb het al 100 keer gezegd. Over seks. Altijd. Soms ook over andere zaken, over schoolactiviteiten' (CGVS, p. 18). Dat jullie onmiddellijk en enkel en alleen over seks praatten en dit op het werk, is in de Noord-Iraakse context en beiden als leden van de conservatieve Kochar-stam, toch wel zeer bevreemdend en zelfs weinig geloofwaardig. Hetgeen u wel over S.(...) wist, bleek u dan weer op onrechtstreekse manieren te hebben bekomen. Zo heeft u haar telefoonnummer, haar geboortedatum en de naam van haar vader van bepaalde schooldocumenten kunnen aflezen (CGVS, p. 18). U weet verder dat zij een Instagram-account heeft omdat u eens in haar gsm heeft kunnen kijken toen zij foto's aan het tonen was (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u zich zo tot S.(...) aangetrokken voelde, bleef u ook bijzonder summier. U werd verliefd op haar omdat ze heel mooi was. Andere redenen kon u niet bedenken. Gepolst naar haar karakter bleef u haar vaagweg 'het meisje van uw dromen' noemen. Gevraagd naar de reden hiervoor, maakte u zich ervan af met 'liefde is blind'. Zelfs wanneer u voorbeelden van persoonlijkheidskenmerken werden opgesomd, zoals grappig en slim, herhaalde u enkel dat zij "mooi" was (CGVS, p. 16). Uw zogenaamde liefde voor S.(...), maar ook jullie zogenaamde relatie, kan dan ook weinig serieus genomen worden.

Dat jullie bovendien zonder enige tussenfase onmiddellijk zouden zijn overgegaan tot seksuele praatjes en aanrakingen, is eveneens weinig aannemelijk gezien de Noord-Iraakse context. In Noord-Irak is eremoord immers nog steeds een vaak voorkomend fenomeen (zie informatie in administratief dossier). Daarenboven stelde u zelf dat de Kochar-stam, de stam waartoe jullie beiden behoren, erg conservatief is en zulke gedragingen zou bestraffen met de dood. U bleek bovendien te beseffen dat de stam heel slecht is voor vrouwen en veel belang hecht aan eer (CGVS, p. 3). Dat jullie in deze sfeer al twee weken na jullie eerste ontmoeting een eerste kus met elkaar hadden gedeeld en erg seksueel getinte gesprekken met elkaar hadden, zonder verder eigenlijk ook maar iets persoonlijk over S.(...) te weten, is niet aannemelijk. Het risico dat S.(...) liep indachtig, lijkt enige bedachtzaamheid immers op zijn plaats.

Ten derde ontbreekt uw gedachtegang na uw seksueel contact met S.(...) alle logica. Na het seksueel contact zou u onmiddellijk besloten hebben te vluchten. U besepte immers dat jullie iets slecht hadden gedaan en vreesde dat S.(...) zwanger zou zijn. Op de vraag waarom u zo dringend diende te vluchten gezien de kans erg klein was dat zij zwanger zou geraken en gezien niemand van het seksuele contact op de hoogte was, kon u echter geen zinnig antwoord bedenken. U verklaarde enkel dat u haar 'vrouw had gemaakt' en dat u schrik had dat u vermoord zou worden (CGVS, p. 19). Het blijft echter zeer vreemd dat zowel u als uw familie onmiddellijk zouden vluchten, het ouderlijke huis zouden verkopen en uw broers zelfs hun werk zouden opgeven, zonder ook maar enig idee of aanwijzing te hebben dat S.(...) zwanger was en /of van eventuele problemen die uw contacten met S.(...) mogelijks konden veroorzaken.

Dat u verder geen enkele andere oplossing zag dan te vluchten, is opnieuw bedenkelijk. Zo had u bijvoorbeeld kunnen voorstellen S.(...)s hand aan haar vader te vragen. U zou hieraan helemaal niet gedacht hebben, zo meende u (CGVS, p. 22). Nochtans beweerde u dat S.(...) het meisje van uw dromen was en had een huwelijk vooraleer zij zwanger bleek jullie leven, en vooral het leven van S.(...), kunnen redden. Dat deze optie niet in u zou zijn opgekomen, is weinig aannemelijk. Sinds de dag van het seksuele contact heeft u overigens S.(...) nooit meer proberen contacteren. Ook dit is opmerkelijk. U gaf aan dat u haar telefoonnummer niet van haar persoonlijk maar via school had verkregen en het aldus niet gepast zou zijn haar te bellen. Bovendien had u haar op de dag van het seksuele contact driemaal gevraagd of ze mee wilde vluchten, u vond het aldus niet meer nodig haar te contacteren (CGVS, p. 20). In vergelijking met uw grote verliefdheid, jullie seksueel getinte relatie en het seksuele contact, mag het toch verbazen dat u een telefoontje nadien ongepast vond. Dat u het daarenboven niet meer nodig vond 'het meisje van uw dromen' te proberen contacteren om bijvoorbeeld te weten hoe het met haar ging, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, minstens aan de geloofwaardigheid van jullie zogenaamde relatie. U zou voorts pas in de loop van 2017 voor het eerst een collega hebben opgebeld waarbij u te weten kwam dat S.(...) reeds in mei 2016 zou zijn vermoord (CGVS, p. 22). Dat u zich nooit eerder over de situatie en vooral het lot van S.(...) heeft willen informeren, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw relaas.

Ten vierde bleek u niet op de hoogte van het feit of er zich stambemiddeling heeft voorgedaan. Nochtans gaf u zelf aan dat wanneer er zich problemen binnen de stam voordoen, zoals bijvoorbeeld een geschil over een vrouw, de stam samenkomt, vergadert en naar een oplossing zoekt (CGVS, p. 4). Toch bleek dat, voor zover u weet, in uw situatie niet het geval. Dat uw familie verhuisd was naar Dohuk en zij dus niet gevonden konden worden door de stam, vormt geen overtuigende verklaring. U en uw gezin gingen immers onderduiken bij dichte familieleden, met name uw oom en tante, op een half uurtje rijden van uw geboortestad (zie informatie in uw administratief dossier). Het stamhoofd had u of uw familie via zijn connecties dus wel degelijk kunnen vinden. Bovendien gaf u aan dat de familie van S.(...) uw vader kende (CGVS, p. 21). Opnieuw hadden zij uw familie dus wel degelijk via via weten te vinden. Toch heeft de familie van S.(...) noch het stamhoofd uw familie ooit benaderd. Over zo'n kwesties wordt immers niet gepraat, legde u uit (CGVS, p. 21). Deze uitspraak houdt echter geen steek gezien u eerder aangaf dat de stam in het geval van 'vrouwenkwesties' net samenkomt en vergadert in de hoop een oplossing te vinden voor het probleem (CGVS, p. 4).

Gezien het geheel aan bovenstaande elementen kon tot slot evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat u zou worden gezocht door de autoriteiten omdat u beschuldigd werd in het kader van uw ambtenarenfunctie een vrouw te hebben aangerand. Vooreerst verklaarde u pas op het einde van uw gehoor op het CGVS dat de civiele politie in november of december 2016 bij uw neef langsging op zoek naar u (CGVS, p. 24). Indien u werkelijk door de autoriteiten wordt gezocht en u aldus de autoriteiten van uw land van herkomst vreest, mag nochtans verwacht worden dat u dit zo snel mogelijk aanhaalt. Dat u dit pas vertelde wanneer u werd gevraagd of er aanwijzingen zijn dat u door de autoriteiten wordt gezocht, doet dan ook twifelen aan de oprechtheid van deze verklaring. Voorts zou de politie enkel en alleen bij uw neef, wonende in het dorp Gregawi, zijn langs geweest. Waarom zij niet bij andere familieleden langsgingen indien u werkelijk gezocht werd, bleef onduidelijk en is niet aannemelijk. Tot slot zou de politie geen enkel document (zoals een arrestatiebevel) bij zich gehad hebben (CGVS, p. 25). Ook dit is niet aannemelijk in geval u zou worden beschuldigd van aanranding. Wat betreft uw bewering dat de familie van S.(...) in de loop van 2017 aan het huis van diezelfde neef stond in de hoop u te vinden, dient weerom te worden opgemerkt dat u dit vreemd genoeg pas op het einde van uw gehoor bij het CGVS verklaarde (CGVS, p. 25). U repte hierover met geen woord bij de DVZ en ontkende toen zelfs uitdrukkelijk dat u problemen kende met de autoriteiten van uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS p.4 vraag 7). Gezien het grote aantal eigenaardige elementen in uw asielaanvraag (zie supra), kan uw bewering dat u door de politie wordt gezocht bovendien sowieso geen geloof worden gehecht.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande bevindingen dient te worden besloten geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u in Irak wordt gezocht door S.(...) haar familie alsook de autoriteiten omwille van jullie relatie en het feit dat S.(...) zwanger raakte.

De problemen die u voorts in het verleden heeft gekend, konden het CGVS evenmin doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstig lijden in uw hoofde. Ten eerste werd uw grootmoeder in 2008 vermoord. Zelf verliet u Irak pas in mei 2016. Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw vertrek uit Irak enig verband houdt met de moord op uw grootmoeder. Dit terzijde, u verklaarde dat uw grootmoeder werd vermoord omdat u les gaf aan yezidi-kinderen en uw grootmoeder bijgevolg ook als een yezidi werd beschouwd. Dit kon u echter enkel vermoeden. U heeft immers geen

idee door wie uw grootmoeder werd gedood en uit uw verklaringen blijkt dat u dit zelf linkt aan het feit dat u toen les gaf aan yezidi-kinderen (zie vragenlijst CGVS p. 4). Hoe dan ook blijkt uit dit jammerlijke incident geen vrees in uw hoofde. Hoewel u het voorval, dat inmiddels tien jaar geleden is, linkt aan het feit dat u yezidi's onderwees, heeft u hierdoor zelf nooit problemen gekend. Dat dit nu, tien jaar later, alsnog zou gebeuren terwijl u al jarenlang geen les meer geeft aan yezidi, toont u niet aan. Ten tweede bleek ook de telefonische bedreiging die u in 2013 ontving als toezichthouder op de verkiezingen, een geïsoleerd incident. U heeft uw werk kunnen blijven uitoefenen, kon de fraude rapporteren en heeft verder geen problemen hieromtrent gekend. Bovendien zette u zich in 2014 opnieuw in voor de controle van de verkiezingen als teamleider van toezichthouders, ook toen bleven incidenten uit. Ten derde werd u in 2014 geslagen en opgesloten door een kennis, tevens PDK-lid. Hij beschuldigde u ervan nog steeds geen lid te zijn van de partij. Ondanks het feit dat u 7 uur werd opgesloten in de toiletten van het lokaal bureau van de PDK, bleek ook dit een alleenstaand voorval. U werd zonder meer vrijgelaten, kon verder les geven en werd niet meer geconfronteerd met de PDK. Tot slot kan ook bij deze twee laatste incidenten worden opgemerkt dat u, volgend op deze gebeurtenissen, nog geruime tijd in Irak verbleef. U werd in 2013 bedreigd en in 2014 gedurende 7 uur opgesloten terwijl u pas in mei 2016 Irak verliet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien ook niet dat deze feiten uw beslissing uw land van herkomst te verlaten mee hebben beïnvloed.

Wat betreft uw psychologische problemen, dient te worden vastgesteld dat zij evenmin kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Zo legde u vooreerst geen enkel begin van bewijs voor van uw vermeende psychische problemen. Na enkele keren naar de psycholoog te zijn geweest, besloot u deze psychologische behandeling bovendien stop te zetten (CGVS, p. 23). Ook hieruit blijkt geenszins de ernst van uw situatie. Hoe dan ook kunnen de redenen die aan de grondslag van uw psychische problemen zouden liggen niet worden aangetoond. Uw psychische toestand kan dan ook geen versterking van uw asielaanvraag betekenen. Aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel psychisch moe te zijn en verontschuldigde u zich op voorhand voor eventueel te snel gegeven antwoorden (CGVS, p. 2). Uit het gehoor bleek echter niet dat u enige moeilijkheden ondervond om op de gestelde vragen te antwoorden. U bleek de vragen steeds goed te begrijpen en antwoordde duidelijk. Evenmin kan bijgevolg gesteld worden dat uw (eventuele) psychische problemen u in de weg stonden een degelijk gehoor af te leggen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Uw voedselrantsoenkaart kon deze appreciatie niet wijzigen. De kaart spreekt zich immers enkel uit over uw identiteit en herkomst, elementen die niet in twijfel worden getrokken door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een

zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's. Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg

van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus gaat verzoeker in zijn eerste middelonderdeel in op de discrepantie tussen zijn verklaringen bij de Nederlandse ‘IND’ en zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Verzoeker bevestigt dat hij valse verklaringen had afgelegd in Nederland en dat hij hier spijt van heeft. Hij stelt zich bij de huidige versie van de feiten te houden en benadrukt dat hij psychologische problemen heeft, die volgens hem de tegenstrijdige verklaringen minstens ten dele kunnen verklaren. Hierbij citeert verzoeker een korte passage uit het gehoorverslag op basis waarvan deze problemen kunnen worden vastgesteld. Voorts geeft verzoeker aan dat de maatschappelijk werkster van het centrum hem had aangeraden om een specialist te contacteren en dat tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds werd opgemerkt dat verzoeker verward is. Er zou dus, zo stelt verzoeker, met deze psychologische problemen rekening moeten worden gehouden.

Naar aanleiding van zijn weinig geloofwaardige verklaringen over zijn relatie met S. stelt verzoeker dat hij wel degelijk gedetailleerde informatie kon geven over de achtergrond van S. en dat deze informatie vooral te maken heeft met de school, hetgeen logisch is, zo oppert verzoeker, aangezien zij elkaar enkel op school zagen. Er zijn enkele factoren, zo beweert verzoeker, die maken dat hij niet zoveel weet over S. Zo brengt verzoeker in herinnering dat zij elkaar slechts twee maanden kenden en elkaar enkel op school zagen, hetgeen het niet makkelijk maakt. Verzoeker zet uiteen dat hijzelf en S. zich tot elkaar aangetrokken voelden waardoor zij begonnen te flirten en hij stelt dat het niet aan de verwerende partij toekomt om zomaar een waardeoordeel uit te spreken over hoe personen op elkaar verliefd ‘moeten’ worden. De verwerende partij, zo stelt verzoeker, toont ook niet aan dat het onmogelijk is voor iemand van de Kochar-stam om zich in een situatie te bevinden van een ‘verboden relatie’ en elkaar in het geheim te zien. Verzoeker meent dat zij zich beiden bewust waren van de risico's en heel voorzichtig waren omdat eremoord nog een vaak voorkomend fenomeen is in noord-Irak. Het fenomeen van de eremoord is de reden, zo stelt verzoeker, waarom hij onmiddellijk gevlucht is na zijn seksuele contacten met S.

Wat zijn profiel betreft, beweert verzoeker noch soenniet, noch sjiïet te zijn en geen politieke partij te steunen. Verzoeker brengt in herinnering dat hij in 2014 door een PDK-lid werd geslagen en opgesloten omdat hij nog steeds geen lid was van de partij. Tevens geeft verzoeker aan psychologische problemen te kennen en eengerelateerd geweld te vrezen waardoor hij als een ‘sociale groep’ dient te worden beschouwd. Al deze elementen maken volgens verzoeker dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigt verzoeker dat de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) beter is dan in de ‘betwiste gebieden’ in Irak, maar hij merkt op dat de stabiliteit relatief is en verwijst hierbij naar een stuk van de *Immigration and Refugee Board of Canada* waarin wordt gesteld dat de frontlijn van IS zich slechts op 30 à 35 km van Dohuk bevindt en dat het voor IS mogelijk is om in de KAR aanslagen te plegen. Volgens verzoeker werd met de relativiteit van de stabiliteit onvoldoende rekening gehouden. Verzoeker wijst ook op de politieke spanningen in de KAR die hij toelicht aan de hand van een rapport van ‘Amnesty International’ dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een mailbericht van de maatschappelijk werkster van 19 februari 2018 toe, een rapport van maart 2016 over de veiligheidssituatie in Dohuk van de *Immigration and Refugee Board of Canada*, een landenrapport over Irak van 'Amnesty International' van 2015/2016, een beleidsnota van het CGVS betreffende Irak van 2017, en een rapport van een vergadering van EASO in Brussel in april 2017 (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 17 juli 2018 voegt de commissaris-generaal de 'COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio' toe van 14 maart 2018 en de 'COI Focus betreffende de bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht' van 13 april 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat verzoeker bij zijn asielaanvraag in Nederland enkel stelde op 29 december 2015 een telefonische bedreiging te hebben ontvangen die vermoedelijk geuit werd door de personen die in 2008 verzoekers grootmoeder hadden vermoord. Op het Commissariaat-generaal had verzoeker echter aangegeven dat hij op 15 mei 2016 telefonisch werd bedreigd. Hij koppelde deze bedreiging aan het feit dat hij het meisje S. had zwanger gemaakt. Volgens de commissaris-generaal doet de vaststelling, dat deze verklaringen sterk uiteenlopen, ernstig afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens worden in de bestreden beslissing vraagtekens geplaatst bij verzoekers relatie met S. Aanvankelijk blijkt uit de initiële verklaringen van verzoeker niet dat hij voorafgaand aan het seksueel contact met S. een relatie met haar had, terwijl hij later verklaarde dat hij reeds verliefd op haar was vanaf het eerste moment dat hij haar zag en dat zij reeds vaak met elkaar gepraat en gekust hadden, hetgeen merkwaardig is en vragen doet rijzen bij de waarachtigheid van deze verklaringen. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker weinig achtergrondkennis heeft over zijn geliefde en stelt dat hij met zijn geliefde enkel over seks praatte, wat gezien de noord-Iraakse context, en als leden van de conservatieve Kochar-stam, zeer bevreemdend overkomt. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker onrechtstreeks wel wat informatie heeft kunnen bekomen, zoals haar telefoonnummer en haar geboortedatum, en het gegeven dat zij over een instagram-account beschikte, maar dat hij bijzonder vaag bleef over haar persoonlijkheidskenmerken en de redenen waarom hij zich tot haar aangetrokken voelde.

Ten derde wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gebrek aan logica in verzoekers gedachtegang na het seksueel contact met S. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker en zijn familie onmiddellijk besloten te vluchten, terwijl tot dan toe niemand op de hoogte was van de seksuele contacten en er geen enkele aanwijzing bestond dat S. zwanger was geraakt. Het feit dat het bij verzoeker nooit was opgekomen haar hand te vragen en dat hij haar na het contact nooit meer heeft gecontacteerd, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Er wordt in de beslissing ook gewezen op de onwetendheid van verzoeker over bemiddeling binnen de stam naar aanleiding van zijn problemen, hoewel hijzelf stelde dat dit gebruikelijk was.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verhouding met S., zo gaat de commissaris-generaal verder, kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoeker gezocht zou worden door de autoriteiten omdat hij in het kader van zijn ambtenarenfunctie een vrouw zou hebben aangerand. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker slechts op het einde van zijn gehoor aangaf dat hij door de politie werd gezocht, terwijl hij aanvankelijk had ontkend problemen te hebben gekend met de autoriteiten in zijn land van herkomst.

Betreffende de problemen die verzoeker in het verleden heeft gekend, besluit de commissaris-generaal dat deze geen aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. Zo blijkt niet dat het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst in 2016 enig verband zou houden met de moord op zijn grootmoeder in 2008. Bovendien tast verzoeker in het duister over de precieze beweegredenen voor de moord op zijn grootmoeder. De commissaris-generaal wijst op verzoekers vermoeden dat de moord te maken had met het feit dat hij les gaf aan Yezidi-kinderen, maar hij zou hierdoor zelf nooit problemen hebben gekend. De telefonische bedreiging die verzoeker in 2013 zou hebben ontvangen omwille van zijn functie als toezichthouder bij de verkiezingen, blijkt, zo wordt in de beslissing gesteld, een geïsoleerd incident te zijn. Het voorval van 2014 waarbij verzoeker door een kennis, die tevens lid was van de PDK, zou zijn geslagen en opgesloten, bleek ook een alleenstaand incident. De commissaris-generaal wijst er ook op dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat deze feiten de beslissing om zijn land te verlaten hebben beïnvloed.

Aangaande verzoekers psychologische problemen wordt in de beslissing gesteld dat er geen bewijs voorligt van deze problemen omdat verzoeker besloot de behandeling stop te zetten. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoeker geen moeilijkheden ondervond om op de gestelde vragen te antwoorden.

De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat er geen risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op basis van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in de KAR, en specifiek in de provincie Dohuk, geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.3. Uit de resultaten van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker voor zijn asielaanvraag in België op 13 oktober 2017 reeds asielaanvragen had ingediend in Hongarije, Duitsland, Nederland en Italië (AD, stuk 11, Documenten DVZ, *Eurodac Search Result*). Verzoeker blijkt in Nederland een asielprocedure te hebben doorlopen. Zijn aanvraag van 29 augustus 2016 werd op 27 oktober 2017 definitief afgewezen (AD, stuk 11, memo liaisonambtenaar IND, 30 november 2017). Uit zijn verklaringen voor de Nederlandse ‘IND’ naar aanleiding van zijn asielaanvraag aldaar blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij op 29 december 2015 telefonisch door onbekenden met de dood werd bedreigd (AD, stuk 14, Landeninformatie, Rapport nader gehoor IND, 28 augustus 2017, p. 4). Bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat hij op 29 december 2015 op de school waar hij les gaf door een lerares werd benaderd en overging tot geslachtsgemeenschap, waarna hij was gevlucht (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 10 januari 2018, vraag 5).

2.5.4. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker zijn concrete vluchtaanleiding situeert op 29 december 2015, maar in het kader van zijn asielaanvraag in Nederland totaal andere gebeurtenissen beschrijft dan in het kader van zijn asielaanvraag in België enkele maanden later. Door in zijn middel te stellen dat hij in Nederland valse verklaringen heeft afgelegd, toont verzoeker niet aan dat de verklaringen die hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag heeft afgelegd wél geloofwaardig zouden zijn. Verzoeker meent dat bij de beoordeling onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychologische problemen. Bij het afleggen van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dat hij *“rugklachten*

en psychische problemen” had (AD, stuk 11, Verklaring DVZ, 29 november 2017, punt 33). De ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken merkte tijdens het onderhoud met verzoeker op 29 november 2017 onder de noemer ‘Andere nuttige informatie’ het volgende op: *“Betrokkene heeft inderdaad psychische problemen, het is moeilijk tot hem door te dringen en hij is veelal verward.”* (*Ibid.*, punt 35). Uit de latere verklaringen van verzoeker blijkt dat de psychologische problemen zich veruitwendigen in nachtmerries, depressieve gedachten, gevoelens van spijt en zondigheid (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 februari 2018, p. 23). Op grond van het verslag van de verklaring van verzoeker van 29 november 2017, van het verslag van de vragenlijst van 10 januari 2018 en van het verslag van het gehoor op het CGVS van 13 februari 2018 kan niet worden afgeleid dat de psychologische moeilijkheden van verzoeker hem zouden hebben belet om deugdelijke verklaringen af te leggen. Er ligt thans geen enkel medisch getuigschrift voor dat de psychische problemen van verzoeker staat. Integendeel, aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een mailbericht toe van de maatschappelijk werkster van het Rode Kruiscentrum waaruit blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk geen psychologische begeleiding wenste (Verzoekschrift, bijlage 3). Er kan bezwaarlijk van de commissaris-generaal worden verwacht dat hij rekening houdt met de psychologische problemen van verzoeker indien er geen begin van bewijs van deze problemen wordt geleverd.

2.5.5. Aangaande de relatie van verzoeker met de lerares S. dient te worden vastgesteld dat uit de initiële verklaringen niet blijkt dat hij met haar voorafgaand aan het seksueel contact op 29 december 2015, enige relatie zou hebben gehad (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 10 januari 2018, vraag 5). Later verklaarde verzoeker echter dat het meisje S. reeds sedert oktober 2015 naar de school werd overgeplaatst en dat hij vanaf de eerste dag dat hij haar zag verliefd was op haar, dat zij af en toe met elkaar praatten, zelfs af en toe in de toiletten gekust hadden en in de leraarskamer hadden geflirt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 februari 2018, p. 14-18). De Raad stelt vast dat verzoeker geen duidelijk beeld schetst van deze relatie. Indien zou worden aangenomen dat verzoeker reeds een tweetal maanden regelmatige contacten had met het meisje, zou mogen worden verwacht dat hij al wat nuttige informatie zou kunnen verstrekken over haar achtergrond. In zijn middel beweert verzoeker weliswaar dat hij een gedetailleerde kennis had, terwijl uit zijn verklaringen bleek dat hij niet wist van welk dorp zij kwam (*Ibid.* p. 14), dat hij niet over haar telefoonnummer te beschikte (*Ibid.*, p. 15), dat hij haar nooit buiten de school ontmoet of gesproken had (*Ibid.*, p. 16) en dat hij de naam van haar broers of haar moeder niet kende (*Ibid.*, p. 16; p. 17-18). Indien verzoeker werkelijk ‘een oogje had’ op deze jonge vrouw, lijkt het in de Iraakse context cruciaal om een goed beeld te krijgen van haar achtergrond, waardoor verzoekers uitlatingen tijdens het gehoor, dat hij *“geen zaken (had) met de moeder en de broers”* en dat hij hoofdzakelijk *“(o)ver seks”* (*Ibid.*, p. 18) zou hebben gepraat, volstrekt ongeloofwaardig zijn. Verzoeker stelt dat zijn informatie over haar vooral betrekking had op de schoolcontext, maar hij verheldert niet hoe deze informatie de Raad ervan kan overtuigen dat hij daadwerkelijk een amoureuze relatie onderhield met S.

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat het gedrag dat een inbreuk uitmaakt op de familie-eer vanwege vrouwelijke familieleden in de KAR aanleiding kan geven tot eengerelateerd geweld (AD, stuk 14, Landeninformatie, *Iraq: Honour-based violence in the Kurdistan Region: state protection and support services available to victims*, *Refworld*, 15 februari 2016, p. 2). Bepaalde gedragingen en gebeurtenissen, zoals ongepaste kledij, seks buiten het huwelijk, slachtofferschap van verkrachting, contacten met individuen buiten de familie/stam en het aangaan van een huwelijk zonder toestemming, kunnen aanleiding geven tot geweld waarvan hoofdzakelijk vrouwen het slachtoffer worden (*Ibid.*, p. 3-4). De door verzoeker beschreven gang van zaken, waarbij hij zou hebben geflirt en zelfs seks zou hebben gehad in de leraarskamer met een jonge vrouw die hij slechts enkele weken kende, staat haaks op zijn bewering dat zij zich beiden heel bewust waren van de risico’s en heel voorzichtig waren. Ook de stelling van verzoeker dat hij omwille van het fenomeen van de eremoord onmiddellijk gevlucht is na zijn seksuele contact met S., lijkt niet te stroken met de beschikbare informatie aangezien vooral de vrouwelijke familieleden slachtoffer worden van het geweld, terwijl hoofdzakelijk mannen verantwoordelijk zijn voor het schenden van de eer (*Ibid.*). Bijgevolg is het risico in hoofd van verzoeker veel beperkter dan in hoofd van het meisje dat hij zou hebben bezwangerd.

2.5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat het relaas van verzoeker over zijn vrees voor eengerelateerd geweld omwille van zijn seksuele contacten met zijn collega S. ongeloofwaardig is waardoor er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in het hieronder geciteerde artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.8. Betreffende zijn profiel benoemt verzoeker zichzelf noch als soenniet, noch als sjiïet, doch hij omschrijft zijn religie wel als 'islam' (AD, stuk 11, Verklaring DVZ, 29 november 2017, persoonsgegevens) en stelt hij dat hij geen enkele politieke partij steunt. Verzoeker beweert dat hij omwille van deze elementen een bijzonder kwetsbaar profiel heeft, maar hij toont geenszins aan dat zijn religieus en politiek neutrale positionering tot een verhoogde kwetsbaarheid aanleiding geeft. Dit blijkt ook niet uit het stuk dat verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 7, *EASO COI Meeting Point Iraq Practical Cooperation Meeting*, 25-26 April 2017, Brussels, p. 25). Integendeel, verzoeker lijkt zich, zoals vele Irakezen, als moslim voor te doen, maar privé in feite atheïst te zijn, hetgeen zeker niet als een risicoprofiel kan worden aangemerkt.

2.5.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.10. Verzoeker tracht aan de hand van informatie die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 4, *Immigration and Refugee Board of Canada*) aan te tonen dat de situatie in de KAR, en meer bepaald in de provincie Dohuk, minder stabiel is dan de commissaris-generaal wil doen geloven. Nochtans wordt in het stuk zelf aangegeven dat *“la situation actuelle en matière de sécurité dans le governorat de Dohuk est relativement stable”*. Bovendien dateert de informatie die verzoeker aanreikt reeds van maart 2016, terwijl de informatie die de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota van 17 juli 2018 heeft toegevoegd, dateert van maart 2018. Uit het algemeen overzicht van de mensenrechtenschendingen in Irak van 'Amnesty International' (Verzoekschrift, bijlage 5) en uit de beleidsnota van de commissaris-generaal waarin een regionale benadering wordt benadrukt (Verzoekschrift, bijlage 6), kunnen bezwaarlijk specifieke conclusies worden getrokken betreffende de veiligheidssituatie in de KAR.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de KAR significant stabiel is dan deze in centraal-Irak. De voorbije drie jaar was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de Asayish of andere overheidsdoelwitten. Er vond geen grote terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats. In de verslagperiode bleef de veiligheidssituatie stabiel. Daar waar de naburige Iraakse provincies door geweld werden getekend, bleef de KAR grotendeels vrij van geweld. De Iraakse overheid verklaarde op 9 december 2017 officieel de overwinning op IS. Er is geen frontlinie meer tussen de peshmerga en IS. De grens met centraal-Irak blijft streng bewaakt door de peshmerga. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de grensposten met Syrië en Turkije hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Sinds 25 juli 2015 voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in noord-Irak, waarbij het aantal burgerdoden beperkt bleef. Sinds 2016 vinden opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen. Er werden tot op heden geen burgerdoden gerapporteerd als gevolg van de Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio', 14 maart 2018, p. 27).

Er kan worden geconcludeerd dat er in de KAR geen sprake is van een situatie waarbij burgers een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de KAR sedert eind maart 2018 terug vanuit Europa met

rechtstreekse vluchten bereikbaar zijn (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht', 13 april 2018).

2.5.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN